

195°

Oratio Valefactoria.

ergone eo devoluta est scholastici huius anni
tempora, mutatae eorum ratio, et proterea gra-
studiorum serie eo seducti sumus, ut eloquentia
superiosissimos campos deserere jam sit necesse.
Quod sane equari animo ferendum existimarem,
nisi cura una animam meam angeret, dolor unus
isq; gravissimus dolor scilicet funestissimos discipuli
a Professore separationis. Cura una hinc gravat
neq; tam levis est, ut seductis quibusdam lectis
multis eam occultare valeam. Hoc si nosse desideras,
Professorum optime viri si laudum genere dignissime
Imo potius ut dicam, nullus te o generis o naturae
o propriis ornamentis ac suis o ulla laude praestantior,
ego vero nullum ab alio tam acutum et excellens o
ingenium, qd n̄ dico pervidere ac comprehendere, sed
percurrere ac tueri. Hoc inquam quo animam tan-
to opere gravat, debita pro tot haustis meis utilita-
tis causa scholae pulveribus retributio est, siquidem
tot laborum per totius anni decursum habiton
recompensatio illud efficit, ut non immerito ubi vis cum

Charles Valentin

Hercule sus pensus ignorem, ut affectuosa simulata
 audacia pro sincera grati animi thesura quidpiam
 bisserere gratius qualidemum cunq; eloquentia
 dicere prosumam, aut meis etiam dividens vinctis
 reverentes q;triescam, veram ne ingratos in tuo
 Scientiarum sinu foris se arbitris culalos,
 aliquod tametsi minus tuis meritis grespondens grate
 animo recipere styumentum. Cum ita esse alternat
 de laboru vicissitudine gstitutum est, ut nemini
 diu id sustinere munus eodemq; in loco morari studii
 ozis proestim adolentibus giesum sit Ignosce
 moderatos sapientissime; et post emensos Tullian
 eloqui ampos innotissimum valeisero n'ta pro
 arbitrio meo tibi illud dicendum existime, verum
 necessitate coactas in longe hinc remotas terras
 profecturus veniam donabis, indignissimog; q;
 tuo clienti, in quibus oceanis fere t, succur
 vere dignaberis. Sapient n' nudiss homu doctis
 inonu pronuntiauit, qui eam affatus e' d'entia
Pius moderatioribus quam ignis etiam genitorib;
 nos debere. Quantum hii a veritate se
 mita nos. tantum non aberraverit,

2
Sed et rem verisimam quotidiana probatam expe-
rientia adixerit, clarissime demonstrabo. Quid
e. Nulla presentibus pro clavis aliud auctore, quam
ut eoi hac luce et vivendi ratione potiri possint, ut
salicet manem, quod sane beneficio d. qua etiam animalia
non destituant. Sed jam videtur, audire aliquem
migrati animi nepotem qui in aliam longe ab
sentiam. Dum claris, congestas in arca divitias
et magnificos honorum titulos satis superque pro e,
molemento et dignitate futura perhorare, et
ad bivetsa peragenda manera quam optime confere,
Verum o inanes mortalium opinioniones! o proportea
councilia! o somnia vanissima, an n. hoc omnia in,
constantis Fortunes alas subiacere existimas, an
non d. cuius te hodie possessorem agnoscis in cratio
eodem spoliatus, an forte hodie cum competam e
eos qui paulo ante magnificam nominis floruerunt glo-
ria, in momento penam vero in infimis abiectiois gradum
devolutos! eos quoque qui rerum omnium quos hodie
mandati alios etiam felicitatis apicem attingisse
atque vantur, eos turpi egestate pressi in ultimas
abiectiois vale delitescentes exclamare posse;

Itus sum subido qui modo crosus eram. Feliciorem
longe ego existimo, qui eas tibi comparavit di-
vitiarum, quas nec hostium turribus, nec armorum horro-
res, nec vulcanus eductantibus in lecto feceris, nec
ventorum rursus, exitate maris procelles in
ulium naufragium induere possunt. Talium
ego divitiarum benefactorem largitoremq; mbe-
hodie suspicor Profefor sapientissime, cui quidquid
per totius anni decursum in spaciosissima eloquii
Aristotelici palestra laudis utilitatibus comparavi
in auctis refero, tui est munus, tui laboris est
effectus. Quis siquidem tuis Aristotelicis edis-
cipulis ⁱⁿ spem ac timorem subiectus fui, everso
nunc demum temporis spatio copiosos fructus, quos
indefesa animi tui industria seminavit, refero,
quo quanta sint beneficia meum non
est pro merito definire. Quare ad te
Profeforum optime ac Dilectissime mea
cadit oratio, alui natus enim tot
inque tuis prope ita jam in
qua bonum Aristoteli tibi Tullianus
eloquentia plantabatur valedere

23
Et tempus et ratio effugiet, tametsi
eoi permittenda sit ratio, grati
tamen animi et Sinceri in te affectus nulla
tempus mutatio delectat Vale dixi.

[Faint, mirrored handwriting, likely bleed-through from the reverse side of the page]

